

vi maa have en endelig Ordning for kommende Tronskifter ved samme Lejlighed, vil jeg dertil sige, at de to Ting have intet med hinanden at gøre. Den Pensionslov, her ligger for, vedrører det Tronskifte, vi oplevede i Fjor. Den endelige Ordning, vi skulle tale om, vedrører det Tronskifte, der kommer senere, og alle de, der komme efter det, og hvorledes den endelige Ordning end bliver, hvilken Formel man end finder for Løsningen deraf, vil denne Lov her være aldeles uberørt deraf, og de Pensioner, vi blive nødtte til at give, ville blive givne, ganske som de ere blevne givne ved den midlertidige Lov, og som de nu ere udbetalte et helt Aar. De to Ting staa derfor ikke blot ikke i nogen nødvendig Forbindelse med hinanden, men i Virkeligheden slet ikke i nogen Forbindelse med hinanden.

Jeg skulde imidlertid ikke have haft noget imod, at vi med det samme kunde have faaet en endelig Ordning af Sagen for Fremtiden, tværtimod, jeg har efter Evne søgt at bidrage dertil. Der staaer i den Del af Betænkningen, som det Mindretal, for hvilket det ærede Medlem for Holbæk Amts 4de Valgkreds (Krabbe) er Ordfører, har skrevet, at Sagen har ligget for saalænge, at der har været Tid nok til at fremkomme med Forslag om en endelig Ordning. Det er rigtigt, at Sagen har foreligget for Tinget en rum Tid, men jeg har først, efter at der var gaaet en betydelig Tid, i Finansudvalget hørt Ønske om samtidig at faa en endelig Ordning. Saa snart Finansudvalget udtalte Ønske om en Konference paa dette Grundlag, var jeg villig dertil, og jeg udtalte ikke blot, at jeg vilde medvirke til en endelig Ordning, men gav ogsaa en temmelig tydelig tegnet Skitse af, hvorledes jeg tænkte mig den endelige Ordning, og jeg bad Finansudvalget om muligt at give dette Grundlag sin Tilslutning, saa vilde jeg arbejde videre paa dette Grundlag. Ærede Medlemmer ville nok kunne forstaa, at jeg havde ikke megen Lyst til at arbejde paa et Grundlag, før jeg vidste, om Udvalget kunde give det sin Tilslutning, og jeg havde derfor god Grund til at vente at høre fra Finansudvalget. Der gik imidlertid ikke saa kort Tid, inden jeg fik Besked igen, og denne Besked var ikke meget opmuntrende. Den gik ud paa, at der ganske vist var et Flertal, der i det hele sympatiserede med Tanken, men at Socialdemokraterne ikke vilde være med under nogen Omstændighed, og at Repræsentanterne for Folketingets Venstre ikke vilde tage

Standpunkt til Sagen paa dette Stadium. Ikke desto mindre fortsatte jeg med mine Forarbejder, men det lykkedes ikke at naa til Ende med de Beregninger, der vare nødvendige — jeg skal om et Øjeblik forklare, hvorfor de vare nødvendige —, og derfor maatte jeg indstille Arbejdet angaaende den fremtidige Ordning.

Men da denne Pensionslov i Virkeligheden er en fra dette Tings Side ganske afgjort Sag, da den er uafhængig af den Ordning, der bliver truffen vedrørende Pensioner ved fremtidige Tronskifter, idet den angaar et allerede forbigaaende Tronskifte, mener jeg, at det vilde være ganske urimeligt at lade denne Sag ligge og lade den blive ved at figurere som midlertidig længere af Hensyn til Ordningen ved fremtidige Tronskifter, som vi skulle diskutere ad Aare. Derfor har jeg ønsket, at man maatte faa denne Sag afgjort. Jeg mener ærlig talt, at naar de Mennesker skulle have denne Pension — og der er i Virkeligheden ingen, der for Alvor tror, at den danske Rigsdag nogen Sinde kommer fra at give dem denne Pension, som vi nu have udbetalt dem i 12 Maaneder —, lad os saa faa det slaaet fast og afgjort. Det er den anden Rigsdagssamling, vi have Spørgsmaalet for, og jeg synes ikke, at det er værd at trække det med ind i den tredie Rigsdagssamling.

Jeg kommer nu til Spørgsmaalet om en fremtidig Ordning, og jeg kan ganske dele de almindelige Betragtninger, som gaa ud paa, at vi maa bort fra den Ordning, vi have nu. Jeg er enig med den ærede Ordfører deri, og for den Dels Vedkommende er jeg ogsaa ganske enig med det ærede Medlem for Holbæk Amts 4de Valgkreds. Der er selvfølgelig altid noget urimeligt i, at Staten skal have Pensionspligt overfor Folk, paa hvis Ansættelse og Lønning Staten ingen Indflydelse har. Forholdet er, at det er Hans Majestæt Kongen, der ansætter disse Folk og bestemmer deres Lønning, og for saa vidt nogen af dem gaar af, udreder han ogsaa deres Pension, saa længe han lever. Men ved Kongens Død ophører den gamle Civilliste at eksistere; der er ingen længere til at bære de Pensioner, som den gamle Civilliste har udredet, og saa er det, Staten træder til. Jeg siger, det er i mange Henseender en uheldig Ordning, der kunde føre til slemme Konsekvenser, og det vil være rigtigt, at Staten faar præciseret nøje Pensionsbyrden paa dette Omraade.

Jeg har da ment, at man for at komme til et Resultat skulde gaa følgende Vej.